Իսկ ընդհանրապէս հայ քահանայն շատ հաւատարմութեամբ ի գլուխ կը բազմի իւր հօտի սեղաններուն՝ անոր ամէն ուրախութեանց առթիւ (Օձն. 11)։ Միանգամայն պատուէր ունէր՝ ճաշին ամբողջ տեւողութեան չսպասել։ Շնորհալին կը հրամայէր՝ հարսանեաց մէջ «մինչ յերիս միայն արբումն բաժակի յառնել վաղվաղակի ի սեղանոյ անտի» (Ընդհ. 42). եւ զոր կը կրկնէ Մովսէս Եզնկացին ալ. «Քահանայք ի հայկերոյթս գինեբրուաց մի՛ յամեսցեն, եթէ ի հարսանիս, եթէ ի կնունքն, եւ թէ յայլ ինչ խրախութեան մըձվիս» (արբ. մեձլիս՝ ժողով, կոչունք). այլ «ուտէ ի սեղանոյն եւ ելցէ» (Խրատ)։ Թէ ո՛րքան կը պահէին այս հրամանը՝ պիտի տեսնենք յետոյ։

Շատ դիտելի պարագայ մ՚է կանանց բացակայութիւնը բոլոր պատմական հայկերոյթներէն։ Անոնք թէեւ խնճոյք կուտան այր մարդոց (աստ, 123), բայց իրենք չեն երթար անոնց ճաշերուն. չեմ ըսեր առանձինն, այլ եւ ոչ իրենց արանց հետ։ Անոր համար Եղիշէի տիկնայց սեղաններուն շուրջ կը տեսնուին «պատուական յարանց» միայն, եւ կանայք ոչ (174)։ Կանացի ազատութիւնը մինչեւ հոդ չի հասնիր։ Թերեւս անպատեհ կը համարուէր